

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. H.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Městský úřad Svitavy**
sídlem T. G. Masaryka 35, 568 02 Svitavy

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v nesdělení Městskému úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, že rozhodnutí Magistrátu města Svitavy ze dne 2. 12. 2014, č. j. 62088-14/OD-snj/4822-2014, které bylo podkladem pro záznam o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců a 5 bodů, bylo zrušeno, byl nezákonný.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na náhradě nákladů soudního řízení 2.000 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta, a to ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ve zbytku se žalobci náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal u zdejšího soudu ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, konkrétně žalovaného, spočívající v nesdělení Městskému úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6208814/OD-snj/4822-2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., zákon o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „silniční zákon“), a byl mu udělen trest zákazu řízení motorových vozidel a dále uděleno 5 bodů, bylo zrušeno, čímž nedošlo k výmazu záznamu tohoto přestupku a udělených sankcí z registru řidičů.
2. V úvodu žaloby žalobce vyjádřil svůj názor k otázce pasivní legitimaci žalovaného, přičemž odkázal na dvě rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích zde dne 12. 1. 2018, č. j. 50 A 71/2017 – 25, a ze dne 16. 1. 2018, č. j. 57 A 16/2017. Žalobce citoval z těchto rozhodnutí názor, dle kterého je pasivní legitimace dána správnímu orgánu, který má povinnost oznámit zrušení rozhodnutí správnímu orgánu, který vede registr řidičů. Takovou oznamovací povinnost má dle analogie ust. § 123b odst. 2 písm. b) a odst. 3 písm. b) bodu 2 správní orgán, který sankci rozhodnutím uložil, ve zde projednávaném případě tedy Městský úřad Svitavy.
3. Žalobce dále pokračuje tvrzením, že žalovaný zasáhl do jeho veřejných subjektivních práv, neboť registr řidičů je informačním systémem veřejné správy a řídí se tak intabulačním principem a materiální publicitou. Dle žalobce by tedy mohlo dojít k situaci, že *[p]okud by například žalobce jako uchazeč o zaměstnání musel předložit i výpis z evidenční karty řidiče, mohly by veškeré zaznamenané údaje, týkající se předmětného přestupku, představovat překážku získání práce. Mohly by také být zneužity při ukládání sankce za nový přestupek. Tím dochází k porušení čl. 10 Listiny základních práv a svobod a zákona o ochraně osobních údajů.* Žalobce je toho názoru, že bylo zasaženo do jeho veřejného subjektivního práva na to nebýt evidován orgánem veřejné moci jako pachatel přestupku, dále do práva na dobrou pověst a také do práva na legitimní očekávání na výmaz příslušného počtu bodů z bodového hodnocení řidiče z evidence.
4. Na základě výše uvedených žalobních bodů žalobce navrhuje, aby soud určil, že provedený zásah spočívající v nesdělení Městskému úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6208814/OD-snj/4822-2014, bylo zrušeno, byl nezákonný. V případě úspěchu ve věci uplatnil právo na náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nepožádal o odklad výkonu rozhodnutí, jak mu to umožňuje zákon.
6. Ze spisu vyplývají a mezi stranami nejsou sporné následující skutečnosti:

7. Žalovaný vydal dne 2. 12. 2014 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. silničního zákona, za což mu uložil pokutu ve výši 7.000 Kč, náklady řízení 1.000 Kč, zákaz činnosti na 6 měsíců a za což mu bylo připsáno 5 bodů do evidenční karty řidiče. Takové rozhodnutí bylo postupně napadeno odvoláním, správní žalobou i kasační stížností, na základě které byl zamítavý rozsudek zdejšího soudu (věc vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 44/2016) zrušen a následně bylo zdejším soudem zrušeno i rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje o odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Posledním rozhodnutím ve věci je rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 12. 2017, č. j. KrÚ 80069/2017/ODSH/13, kterým bylo rozhodnutí žalovaného o přestupku zrušeno a řízení zastaveno. Dle výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 15. 1. 2018, bylo stále rozhodnutí o přestupku a uložené sankce součástí bodového hodnocení žalobce. Na základě těchto skutečností podal žalobce ke zdejšímu soudu žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu. V dané věci posléze zdejší soud zjistil, že probíhá jiné řízení, a to u Nejvyššího správního soudu vedeného pod. sp. zn. 1 As 68/2018, které může mít vliv na rozhodnutí soudu ve věci samé [§ 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)]. Z tohoto důvodu krajský soud usnesením ze dne 27. 3. 2018, č. j. 52 A 7/2018 – 31, řízení přerušil do pravomocného rozhodnutí NSS ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 68/2018.
8. Dne 30. 8. 2018 vydal Nejvyšší správní soud rozhodnutí, č. j. 1 As 68/2018 – 26, čímž odpadla překážka, pro které bylo řízení přerušeno.
9. Krajský soud tak přezkoumal výše popsanou situaci na základě žalobcem uplatněných žalobních bodů dle § 82 a násl. s.ř.s a dospěl následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Na prvním místě má soud za vhodné se alespoň okrajově vyjádřit k pasivní legitimaci žalovaného, jak jej označil žalobce v žalobě. Žalobce v žalobě cituje z rozsudků Krajského soudu v Českých Budějovicích zde dne 12. 1. 2018, č. j. 50 A 71/2017 – 25, a ze dne 16. 1. 2018, č. j. 57 A 16/2017, který se zabýval situací, kdy žalobce v cit. věcech, zastoupen stejným právním zástupcem jako žalobce ve zde projednávané věci, podal tři paralelní žaloby v téměř skutkově stejné věci a jako žalované označil postupně Magistrát města České Budějovice, coby orgán ukládající sankci, dále Krajský úřad Jihočeského kraje, coby orgán odvolací, a dále Městský úřad Pelhřimov, coby orgán pověřený vedením registru řidičů. Krajský soud v Českých Budějovicích se tak zabýval otázkou pasivní legitimace, kterou žalobce rozdělil mezi tři odlišné správní orgány. Při svých úvahách dospěl v cit. rozhodnutích k závěru, že *„Pokud se oznamovací povinnost orgánu, který uložil sankci za přestupek, vztahuje na rozhodnutí o uložení sankce, poté, co byla věc projednána druhostupňovým orgánem, lze analogicky dospět k závěru, že tuto povinnost uvedený orgán má i v případě, kdy rozhodnutí o uložení sankce za přestupek bylo druhostupňovým orgánem pravomocně zrušeno a toto zrušující rozhodnutí bylo orgánu doručeno [§ 123b odst. 3 písm. b) bod 2 zákona o silničním provozu]. (...) Orgánem, který byl povinen příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručit rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o uložení sankce za přestupek žalobce, byl Magistrát města České Budějovice (tedy orgán, který vydal rozhodnutí o přestupku, pozn. žalobce). Povinností Magistrátu bylo zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který vede registr řidičů, rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí, jímž uznal přestupce vinného.“* Krajský soud tak vyloučil pasivní legitimaci orgánu rozhodujícího o odvolání proti rozhodnutí o přestupku i pasivní legitimaci orgánu

odpovědného za vedení registru řidičů. Možnou odpovědnost za nezákonný zásah tak Krajský soud v Českých Budějovicích ponechal na správním orgánu prvního stupně, rozhodujícího o přestupku a o uložení sankce, který má dle silničního zákona povinnost oznámit, že jeho rozhodnutí pozbylo právní moci. Tento názor zastává i žalobce v žalobě, když výše uvedenou argumentaci sám v žalobě cituje.

11. Citovaný názor pro posouzení pasivní legitimace následně prošel přezkumem Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí (pro které bylo do jeho vydání zde projednáváné řízení přerušeno) ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 As 68/2018 – 26, uvádí: *„Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že se neshoduje s krajským soudem v jeho závěru, že obecní úřad obce s rozšířenou působností, který vede registr řidičů, není správním orgánem odpovědným za zásah do práv osoby, k níž jsou či byly v tomto registru vedeny nesprávné údaje. Žalovaný je v souladu s § 119 zákona o silničním provozu orgánem veřejné správy, který je odpovědný za vedení registru řidičů a za správnost údajů zaznamenaných v této evidenci. Je proto odpovědný i za to, pokud registr obsahuje záznamy o přestupcích, případně záznamy o bodech či zákazech řízení, přestože rozhodnutí, na jejichž základě byly tyto záznamy učiněny, byla zrušena. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že jiný orgán veřejné správy nesplnil včas či vůbec svou povinnost oznámit orgánu odpovědnému za registr řidičů zrušení podkladových rozhodnutí. V souladu se zásadou dobré správy obsažené v § 8 správního řádu je na veřejné správě, aby zajistila informovanost mezi svými orgány tak, aby nedocházelo k porušování práv jednotlivců. Nedostatečná součinnost orgánů veřejné správy nemůže jít k tíži jednotlivce. Je-li v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem namítáno nezákonné evidování záznamů v registru řidičů, není možné uzavřít, že orgán odpovědný za vedení registru řidičů není pasivně legitimován, a to bez ohledu na případnou odpovědnost jiných správních orgánů, které nedodržely svou oznamovací povinnost. Odpovědnost správce registru za stav jím vedené evidence nevylučuje odpovědnost dalších správních orgánů za včasné neoznámení podkladových informací a vice versa.“*
12. Nejvyšší správní soud tak svým rozhodnutím koriguje názor Krajského soudu v Českých Budějovicích, když z pasivní legitimace takto typizované zásahové žaloby nevylučuje správní orgán, který je pověřený vedením registru řidičů (viz argumentace NSS výše). Lze tedy shrnout, že ve zde projednáváné věci může být pasivně legitimováno samostatně více správních orgánů, jelikož NSS výslovně uvedl pasivní legitimaci správního orgánu pověřeného vedením registru řidičů (ve zde projednáváné věci Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav) a dále též orgánu, který rozhodl o přestupku a o uložení sankce, jelikož *„[o]dpovědnost správce registru za stav jím vedené evidence nevylučuje odpovědnost dalších správních orgánů za včasné neoznámení podkladových informací a vice versa.“* (viz výše rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, čj. 1 As 68/2018 – 26). Přijmeme-li tedy zároveň názor o informační povinnosti správního orgánu, který rozhodl o přestupku a o uložení sankce [analog. § 123b odst. 3 písm. b) bod 2 zákona o silničním provozu], bude tím zakotvena pasivní legitimace rovněž pro Městský úřad Svitavy.
13. Zdejší soud tak po zhodnocení právní úpravy zákona o silničním provozu ve světle výše uvedených názorů správních soudů dospěl k závěru, že žalovaný ve zdejší věci, tedy Městský úřad Svitavy, je pasivně legitimován pro podání zásahové žaloby dle § 82 a násl. s.ř.s. proti možnému nezákonnému zásahu, spočívající v nesdělení Městskému úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, že rozhodnutí žalovaného o přestupku žalobce bylo zrušeno. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Českých Budějovicích, když

lze analogicky vyvodit informační povinnost z ust. § 123b odst. 3 písm. b) bod 1 a 2 zákona o silničním provozu, který stanoví povinnost doručit rozhodnutí o uložení trestu za správní přestupek orgánu pověřenému vedením registru řidičů právě tomu, kdo uložil správní trest za přestupek, a to do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvním stupni řízení, nebo do 5 pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí opatřené doložkou právní moci od orgánu, který věc projednal ve druhém stupni řízení. Dle názoru krajského soudu je tato informační povinnost analogicky zachována i v případě jiného pravomocného rozhodnutí, kterým se řízení končí, tedy i pro rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o přestupku a zastavení řízení. Následné nesplnění zákonné informační povinnosti může mít za následek nezákonný zásah správního orgánu, když „[o]dpovědnost správce registru za stav jím vedené evidence nevylučuje odpovědnost dalších správních orgánů za včasné neoznámení podkladových informací a vice versa.“ (viz výše rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, čj. 1 As 68/2018 – 26)

14. Krajský soud tak shledal žalovaného pasivně legitimovaným v rámci projednání zde řešené zásahové žaloby dle § 82 a násl. s.ř.s. a lze tedy přejít k posouzení žaloby co do tvrzeného nezákonného zásahu ze strany žalovaného.
15. Na tomto místě má krajský soud za vhodné shrnout právní úpravu a ustálenou judikaturu správních soudů k otázce nezákonného zásahu ze strany správních orgánů. Podle ust. § 82 s.ř.s. „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“
16. Pojem „zásah správního orgánu“, proti kterému je možno se bránit zásahovou žalobou dle ust. § 82 s.ř.s., lze v souladu s konstantní soudní judikaturou vymezit tak, že jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke sjednání nápravy), zajišťovací úkony atd.; tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinni na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu. Kromě neformálnosti samotného zásahu je neformální i donucení v případě nerespektování pokynu či příkazu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 53/2003-54).
17. Ochrana podle § 82 a násl. s.ř.s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Judikatura uvádí pět dodnes aktuálních podmínek pro určení, že se jedná o nezákonný zásah: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li tedy, byť jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, dále např. rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20).

18. Krajský soud se tak zabýval naplněním výše uvedených podmínek, které musí být naplněny kumulativně, jinak nelze přisvědčit žalobci ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu.
19. Dle názoru krajského soudu došlo k naplnění podmínek uvedenými pod č. 1 a č. 2, tedy že žalobce byl přímo zkrácen na svých právech. Žalobce v žalobě sice uvádí pouhé hypotetické situace, které by mohly v budoucnu nastat, tedy že „[p]okud by například žalobce jako uchazeč o zaměstnání musel předložit i výpis z evidenční karty řidiče, mohly by veškeré zaznamenané údaje, týkající se předmětného přestupku, představovat překážku získání práce. Mohly by také být zneužity při ukládání sankce za nový přestupek.“ Dále pak konstatuje, že „[p]odle názoru žalobce bylo zasaženo do jeho veřejného subjektivního práva na to nebýt evidován orgánem veřejné moci jako pachatel protiprávního jednání, dále do práva na dobrou pověst žalobce a dále do práva na legitimní očekávání na výmaz příslušného počtu bodů z bodového hodnocení řidiče z evidence...“. Žalobce tak spatřuje nezákonný zásah již v samotné evidenci přestupku a sankce v registru řidičů v době, kdy zde již evidovány být neměly. S tímto názorem žalobce se krajský soud ztotožňuje.
20. Dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu se jedná o nezákonný zásah již ve chvíli, kdy je žalobce (řidič) nucen neprávem strpět, že o něm veřejná správa uchovávala nepravdivé údaje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, čj. 4 As 101/2018 - 43, www.nssoud.cz). Lze také citovat z rozsudku NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 - 23, ve kterém NSS shledal, že „[s]těžovatel byl v obdobné situaci, protože žalobou brojil proti evidování záznamů o jím spáchaných přestupcích a uložených sankcích. K jejich zaevidování došlo úkonem, který nemá formu rozhodnutí. Stěžovatel je od té doby nucen strpět, že registr řidičů obsahuje záznamy o přestupcích, které spáchal, včetně za ně uložených sankcí. Tento zásah bude trvat až do okamžiku, kdy registr řidičů nebude dané záznamy obsahovat.“ Lze tedy uzavřít, že uchovávání informací o přestupku v evidenční kartě řidiče i v době, kdy měly být již tyto informace vymazány na základě rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku s žalobcem, je přímým zkrácením práv žalobce.
21. Krajský soud dále konstatuje, že došlo k naplnění i zbylých podmínek, tedy že šlo o nezákonný zásah (podmínky č. 3 a č. 4), když nedošlo ze strany žalovaného k oznámení o zastavení řízení o přestupku proti žalobci, čímž žalovaný porušil svou zákonnou povinnost vyplývající mu z § 123b odst. 3 písm. b) bod 1 a 2 zákona o silničním provozu, přičemž zásahem je třeba rozumět obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinni na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět. Zásahem je tedy v širším pojetí nutno chápat i nečinnost správního orgánu vedoucí k nucenému strpění faktického stavu, tedy stavu, při kterém správní orgán uchovává o žalobci nepravdivé informace. K takovému stavu došlo porušením zákonné povinnosti správního orgánu. Krajský soud má tedy za splněnou podmínku č. 3 a č. 4, tedy že zásah byl nezákonný.
22. Podmínka č. 5 je naplněna již pouhým faktem, že přestupek je veden v kartě řidiče žalobce, tudíž nemůže být pochyb, že takový zásah, spočívající v evidenci nepravdivých informací v žalobcově kartě řidiče, je veden přímo proti žalobci.
23. Krajský soud tak dospěl k závěru, že byly naplněny veškeré podmínky k vyslovení, že zásah žalovaného, spočívající v nesdělení Městskému úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným

ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona a byl mu udělen trest zákazu řízení motorových vozidel a dále uděleno 5 bodů, bylo zrušeno, čímž nedošlo k výmazu záznamu tohoto přestupku a udělených sankcí z registru řidičů, byl nezákonný (výrok I.).

24. V případě rozhodnutí o nákladech řízení (výroky II. a III. tohoto rozhodnutí) dospěl krajský soud k následujícím závěrům:
25. V projednávané věci byl sice žalobce úspěšný, avšak soud musel přihlídnout ke skutečnostem, které k tomuto úspěchu vedly.
26. Stěžejním a jediným základem pro rozhodnutí soudu v dané věci byla skutečnost, že rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 2. 12. 2014, které bylo podkladem pro záznam o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona, bylo zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8. 12. 2017, přičemž přestupkové řízení bylo zastaveno. Důvod pro tento postup odvolacího správního orgánu byl blíže konkrétně uveden v souvisejících rozhodnutích zdejšího krajského soudu ze dne 2. 11. 2017, č. j. 52 A 44/2016-67 (dále jen „rozsudek krajského soudu ze dne 2. 11. 2017, č. j. 52 A 44/2016-67“), v němž jsou blíže popsány okolnosti, které byly základem pro zrušení předchozího rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje o odvolání proti rozhodnutí zmíněného přestupku Městského úřadu Svitavy ze dne 2. 12. 2014. Jak vyplývá z vlastní rozhodovací činnosti krajského soudu, konkrétně tedy ze zmíněného rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017, č. j. 52 A 44/2016-67, tímto důvodem byla skutečnost, že rozhodnutí o přestupku bylo nesprávně doručováno Ing. M. J., který byl pouze substitutem zástupce žalobce, jímž byl K. S. Žalobce v tomto předchozím soudním řízení, ukončeném rozsudkem zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2017, č. j. 52 A 44/2016-67, byl zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, v dané věci zastupuje žalobce Mgr. Václav Voříšek. Všechny tyto osoby považuje konstantní soudní judikatura za osoby spojené s osobou P. K., které nabízejí či vyvíjejí aktivitu týkající se pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů, a které *„se soustředí na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení. K samotnému uzavření smlouvy o pojištění proti pokutám pak v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, Nejvyšší správní soud konstatoval, že takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt považovat za přítěžující okolnost.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č.j. 5 As 212/2019-36, bod 13). Podstatnou skuteností týkající se rozhodování soudu o nákladech řízení pak bylo to, že v řízení o zmíněném přestupku jednu z takových procesních pastí nalíčil zmocněnec žalobce K. S. na správní orgán tím, že si zvolil substituta, a to dalšího zmocněnce, který je jistě již všem soudům v České republice znám svým obstrukčním a právo zneužívajícím jednáním, a to Ing. M. J. Tento postup, kdy jeden zmocněnec známý svým právo zneužívajícím a obstrukčním jednáním, tj. K. S., udělí substituční plnou moc takto obdobně jednájícímu zmocněnci, tj. Ing. M. J., není v běžné právní praxi obvyklý. V neposlední řadě je třeba přihlídnout právě k okolnostem, kdy byl tento institut zneužit k zastupování žalobce, který nepochybně využil zmíněné služby „Pojištění proti pokutám“. Obě tyto jmenované osoby, tj. Ing. J. i K. S. jsou známy z mnoha soudních rozhodnutí svým obstrukčním a právo zneužívajícím jednáním, přičemž těmto osobám, které zastupovaly takto pojištěné žalobce v přestupkových řízeních, patří ještě například M. V., P. K., R. K. atd., když jednou z jejich „oblíbených“ právo zneužívajících postupů je podávání blanketních odvolání, kdy tito neuvádí žádné věcné námitky do odvolání, aby

pak žaloba podaná jedním z výše uvedených zástupců, kteří posléze zastupují žalobce v soudních řízeních, se přímo hemžila věcnými a procesními námitkami. Ostatně tento postup označil i Nejvyšší správní soud jako zneužití práva (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33).

27. K. S. se nechvalně „proslavil“ používáním elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének, což NSS označil jako *„předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálnímu pochybení správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek“* (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37), přičemž *„takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu“* (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015-26, bod 32). Ing. M. J. patří již podle konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům účastníků, kteří byli zastupováni v soudním řízení advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, a dále buď v substituci anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Václavem Voříškem, „a to nikoliv náhodou“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. M. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-3, dále například rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014-45, k advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. například rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, a advokáta Mgr. Václava Voříška se týkají následující skutečnosti).
28. Je již notorií, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, o kterém rozhodoval zdejší soud výše zmíněným rozhodnutím, tyto velmi často nikoliv náhodou zastupuje v přestupkovém řízení zmocněnec Ing. J. a následně žaloby podával v minulosti advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, když v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak jmenovaný zmocněnec (a to nejen Ing. J. ale i K. S.), tak advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou typizované námitky účelového a obstrukčního charakteru s jedním cílem, tj. účelově zbavit odpovědnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu. Činnost Mgr. Václava Voříška týkající se jeho zastupování v soudních řízeních je hodnocena v bohaté judikatuře NSS, například v rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, je hodnocena jeho snaha protahovat soudní jednání, zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, v němž je hodnocena jeho snaha protahovat soudní jednání a mařit jej a že jeho postup *„vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání“* (v bodu 22 rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27), dále usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 169/2017-150, kde jeho činnost opakovaně je hodnocena tak, že maří jednání soudů, jeho tvrzení použitá v soudních řízeních jsou někdy považována za *„ničím nepodloženou fabulaci“* (srov. usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161), o zneužití práva ze strany tohoto advokáta svědčí opakovaně vznášené bezdůvodné námitky podjatosti, zahrnující námitky podjatosti ohledně „vedení složky“ podepsaným soudcem JUDr. Janem Dvořákem na Mgr. Voříška, což lze zjistit například z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136, a další opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu,

například ve věci sp. zn. 52 A 57/2016, přestože už v té době musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení o zneužití práva z jeho strany. Tyto skutečnosti potvrdil dokonce už i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, v němž se v bodu 21 uvádí:

Tvrzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námítky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

29. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obyčejné podání námítky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námítky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námítky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochotou zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.“

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námítky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

30. Tento advokát se účelově snaží mařit soudní jednání, což je rovněž známo Nejvyššímu správnímu soudu, například v rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017-34, NSS uvádí následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznesl námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

31. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: „Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“

32. Zdejšímu soudu není známo, že by tuto věcnou kritiku zmíněný advokát korigoval na základě nějaké úspěšné ústavní stížnosti, z poslední doby jako další příklad lze vybrat tento závěr NSS uvedený v bodu 20 rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2020, č. j. 1 As 250/2019-49:

„Stěžovatel soudu předesílá, že policisté v postavení svědků neprovedli řádnou kontrolu tachometru a svého vozidla, fakticky tedy ve svědecké výpovědi lhali. Jedná se o velice závažné obvinění (z trestného činu křivé výpovědi), pro které soud nenachází byť jediný důkaz. Soud v této souvislosti zástupce žalobce upozorňuje na čl. 17 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), podle něhož advokát nesmí v řízení uvádět údaje, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta. Správní řízení i řízení před správním soudem se přitom v podání stěžovatele obecně nese toliko v duchu spekulací, jaké všechny povinnosti zasahujících policistů mohly a „velice pravděpodobně“ byly zanedbány – porušeny, ačkoliv pro svá tvrzení nenabízí jediný konkrétní důkaz.“

33. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: *„S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát „v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta“. Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla soubhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18).

34. Je třeba opětovně zdůraznit, že závěry o obstrukční strategii advokáta Mgr. Václava Voříška vyslovil dokonce již Ústavní soud v již výše citovaném usnesení ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, ale dále opakovaně k nim dospěl i NSS, například v rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, bod 12, uvádí:

„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017-34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“

35. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.

36. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37), následující hodnocení:

„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, čj. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

37. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:

38. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: „Platba zmrdům z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.“.

39. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlédnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokey.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postížena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“

40. Motoristická vzájemná pojišťovna je dokonce prostřednictvím svého statutárního zástupce, předsedy představenstva této „společnosti“, již výše jmenovaného P. K., schopna označit soudkyni Krajského soudu v Praze za „podjatou svini“, a to nejen to, ale dokonce je schopna i vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku a napadení. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 212/2019, se jednalo o případ, kdy z účtu Motoristické vzájemné pojišťovny byla na účet Krajského soudu v Praze připsána

platba soudního poplatku za podání nečinnostní žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž ve zprávě pro příjemce bylo uvedeno: „*SOP P. M. Pokud žalobu dostane k projednání ta podjatá svině XY, tak jedu na soud a dostane kotel.*“ Zmíněný krajský soud zjistil, že příkaz k provedení platby byl zadán skrze internetové bankovníctví zmíněným P. K., předsedou představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva, který měl v době zadání příkazu k platbě rovněž dispoziční oprávnění k danému bankovnímu účtu. Uvedenou zprávu pro příjemce Krajský soud v Praze vyhodnotil jako urážlivé podání, kterým P. K. označil vulgárním a urážlivým způsobem konkrétní soudkyni krajského soudu, a to z důvodu její dřívější rozhodovací činnosti. Současně krajský soud vzal v potaz i to, že toto podání obsahovalo výslovnou výhrůžku fyzického napadení této soudkyně, jejímž cílem mohla být snaha o ovlivnění výsledků řízení, pokud by věc byla přidělena senátu, jehož je tato soudkyně předsedkyní. Krajský soud v Praze poté uložil usnesením ze dne 17. 6. 2019, č. j. 55 A 37/2019-21, Motoristické vzájemné pojišťovně pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s.ř.s. ve výši 30 000 Kč a kasační stížnost podanou zmíněnou „společností“ proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, zamítl, když se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud potvrdil závěr krajského soudu, že se nejen jednalo ze strany Motoristické vzájemné pojišťovny, za kterou uvedenou hrubou urážku a výhrůžku napsal do zmíněné zprávy pro příjemce, tedy zmíněný krajský soud, již výše jmenovaný P. K., ale že se jednalo i o výhrůžku v podobě fyzického či psychického nátlaku či napadení. Nejvyšší správní soud označil uvedený obsah zprávy za vulgární výpad a výhrůžku vůči soudu, přičemž *„vulgarita a výhrůžnost užitých slov ze strany stěžovatelky je zde přitom zcela evidentní a dostatečná pro závěr, že její podání učiněné v souvislosti s platbou soudního poplatku bylo urážlivé“*. Výstižné ze strany NSS bylo i vypořádání s jednou námitkou stěžovatelky, tj. Motoristické vzájemné pojišťovny, kdy ta namítla podjatost soudce Krajského soudu Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., když NSS v bodu [19] zmíněného rozsudku uvedl: *„a jestliže poukazuje na to, že jejím statutárním orgánem je P. K. a ve věci rozhodoval soudce Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D. nelze než konstatovat, že jde o pouhou shodu příjmení, která rozhodně důvod vyloučení jmenovaného soudce pro podjatost nezakládá – viz § 8 odst. 1 s.ř.s. Ze strany stěžovatelky tato námitka snad ani nemohla být míněna zcela vážně a v tomto duchu by na ni bylo možno reagovat i tak, že Nejvyšší správní soud a ochrana veřejných subjektivních práv, kterou poskytuje, není žádný „Kocourkov“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36, bod 19). Výše uvedenou skutečnost podepsaný krajský soud uvádí pro „dokreslení“ a potvrzení závěrů o tom, že i v daném případě si žalobkyně zvolila obhajobu svého protiprávního jednání u osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí nejen na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepráhlednění správního řízení (k tomu srovnej např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31), ale které se nerozpakují dokonce nejen urážet soudce krajského soudu, ale jsou schopni i jim vyhrožovat v podobě fyzického či psychického nátlaku nebo napadení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na hodnocení nároku žalobce na úhradu nákladů řízení za zastoupení jmenovaným advokátem a zmíněným zmocněncem v přestupkovém řízení.*

41. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti

přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:

„[11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepréhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocniteli. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

42. Výše uvedení závěry opřené o již bohatou judikaturu NSS bylo třeba uvést za účelem popisu obstrukčního jednání osob spojených s P. K., které nabízejí pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů a které se soustředí na vytváření různých procesních pastí a obstrukcí za účelem znepréhlednění správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017-36 a dále např. ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31). Tyto osoby pochopitelně vůči těmto závěrům brojí v kasačních stížnostech, avšak neúspěšně, kdy NSS jejich uvedení v rozsudcích zdejšího soudu považuje za naopak vhodné, například NSS v rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 478/2018-49, bod 27, uvedl:

„ Poukazuje-li soud na opakovanou praxi zástupce stěžovatele, je vhodné ji rozvést, existují-li k ní již předchozí soudní závěry, není důvod je nepřevzít.“

43. Jak již soud výše uvedl, osoby spojené s P. K., nabízející pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů „se soustředí na vytváření nejrůznějších procesních pastí a obstrukcí za účelem znepréhlednění správního řízení“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-36), přičemž tyto právo zneužívající praktiky posléze obhajoval buď Mgr. Jaroslav Topol, nebo v současné době Mgr. Václav Voříšek (k těmto zástupcům žalobců – přestupců argumentace soudu viz výše). Nejinak tomu bylo o v případě rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. 3. 2015, jimž bylo odvolání proti rozhodnutí o zmíněném přestupku zamítnuto a jenž zdejší soud zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení, který z důvodu prekluze řízení o přestupku zastavil rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017. Důvodem pro zrušení zmíněného rozhodnutí Krajského

úřadu Pardubického kraje bylo již výše zmíněné nesprávné doručení rozhodnutí o přestupku Městského úřadu Svitavy ze dne 2. 12. 2014 Ing. M. J., který byl pouze substitutem zástupce žalobce, jímž byl K. S. Jak již soud výše naznačil, skutečnost, že zmocněnec žalobce, K. S., si zvolil substituta, dalšího účelově jednajícího a právo zneužívajícího Ing. M. J., když sám K. S. právo zneužívá, považuje krajský soud nepochybně za procesní past políčenou na správní orgány, přičemž se nejedná o nějakou výjimečnou a odůvodněnou skutečnost, tj. proč takto K. S. a Ing. M. J. postupovali, navíc je soudu známo, že podobně takto postupoval K. S. i např. ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 As 110/2018-23, a to s jediným rozdílem, kdy místo Ing. M. J. zmocnil jako substituta, a to k doručení písemností dalšího, obstrukčně jednajícího zmocněnce, a to M. V. V takových případech se jedná o zneužívání práva zmíněnými osobami. Je třeba navíc přihlídnout ke skutečnosti, že samotné pojištění proti pokutám lze považovat dokonce i za přítěžující okolnost (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30). Krajský soud nevidí jiný důvod, proč by měl v případě úspěchu žalobce, který nepochybně souvisí s výše uvedenou procesní pastí, přiznávat účelově a obstrukčně jednajícímu zástupci žalobce náhradu dalších nákladů, jedná se o odměnu za zastupování, tedy krajský soud nehodlá „odměňovat“ v tomto případě činnost zástupce vykazující znaky soustavného obstrukčního jednání (k tomu výše uvedená judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu). Navíc v dané věci není pochyb o tom, že za žalobce jedná osoba spojená s osobou P. K., když soudní poplatek za žalobce zaplatila již uvedená Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo. Ostatně to, že v obdobných případech není přiznáváno právo na náhradu všech nákladů řízení, vyplývá z judikatury NSS, například tak postupoval Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 6 As 115/2019 (usnesení NSS ze dne 21. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-44), tento postup aproboval dokonce i Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 3845/15). Základem pro úspěch žalobce v projednávané věci bylo použití obstrukce a procesní pasti ve správním řízení, zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. 3. 2015 (a posléze Krajský úřad Pardubického kraje pro prekluzi řízení o přezkumu zastavil) bylo zrušeno, přičemž tato skutečnost týkající se zrušeného rozhodnutí byla základem pro rozhodnutí soudu v dané věci. Nebýt zmíněné procesní pasti, do které zmínění zmocněnci „lapili“ správní orgán, nevznikl by důvod pro zrušení předchozího rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje o zastavení přestupkového řízení. Krajský soud nebude proto „odměňovat“ žalobce za to, že se nechal zastoupit osobami spojenými s P. K. a využil zmíněného pojištění proti pokutám. Pokud by tak učinil, tím by vlastně implicitně nepřímou odměnil obstrukci a zneužití práva, které takovou odměnu nezasluhuje, naopak samotné pojišťování proti pokutám je považováno v přestupkovém řízení za přítěžující okolnost a zneužití práva a nepodléhá právní ochraně. Tyto okolnosti shledal krajský soud za zvláště zřetele hodné pro nepřiznání v části nákladů řízení s výjimkou zaplaceného soudního poplatku, protože žalobce tento soudní poplatek mohl zaplatit, aby se mohl domoci vydání tohoto rozhodnutí soudu a je tudíž spravedlivé, aby tyto náklady nesl žalovaný. V daném případě, obdobně jako Nejvyšší správní soud v případě řízení vedeném pod sp. zn. 6 As 115/2019, a to v konkrétně v rozsudku ze dne 21. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-44, tak i krajský soud dospěl k závěru, že v dané věci soud neshledal, že by cílem žalobce v počátku bylo nebo mohlo být něco jiného, než vyvolat zahájení řízení o přestupku, toto řízení co nejvíce prodlužovat, v něm použít zmíněné procesní pasti, využít pochybení správního orgánu v případě doručování rozhodnutí o

přestupku a dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku žalobce. Proto krajský soud ve výroku II. přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši zaplaceného soudního poplatku a ve výroku III. ve zbývající části náhradu nákladů řízení žalobci nepřiznal (§ 60 odst. 1 a § 60 odst. 7 s.ř.s.).

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Proti výrokům II. a III. není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. července 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu